

به ونزوئلا برمی گردم

چهره مخالف دولت ونزوئلا با انتقاداتی تند از سرپرست دولت موقت گفت که تلاش دارد هر چه سریعتر به کشورش برگردد. «ماریا مآچادو» چهره مخالف دولت ونزوئلا در نخستین اظهارنظر از زمان حمله آمریکا به ونزوئلا وعده داده که به کشورش برمی گردد. وی در ادامه صحبت‌هایش با بیان اینکه «دلسی رودریگز» سرپرست دولت یکی از معماران اصلی شکنجه، پیگرد، فساد و قاچاق مواد مخدر است، گفت: «من به دنبال این هستم که هر چه سریعتر به کشورم برگردم.» رودریگز که تمایل خود را برای همکاری با واشنگتن نشان داده است، در زمان ریاست‌جمهوری «نیکولاس مادورو»، معاون او بود. مآچادو در ادامه گفت که رودریگز مورد قبول و پذیرش مردم ونزوئلا نیست و رای دهندگان در طرف مخالف او هستند.

واکنش برلین به تهدید مدودف

سخنگوی دولت آلمان اظهارات «دیمیتری مدودف» معاون شورای امنیت روسیه مبنی بر قابل تصور بودن ری‌ودن صدراعظم آلمان مشابه آنچه طی روزهای اخیر از سوی آمریکا علیه رئیس‌جمهور ونزوئلا رخ داد را محکوم کرد. دولت آلمان روز دوشنبه اظهارات «دیمیتری مدودف» رهبر پیشین روسیه را محکوم کرد که گفته بود می‌توان مشابه حمله نظامی آمریکا به ونزوئلا که منجر به بازداشت «نیکولاس مادورو» رئیس‌جمهور ونزوئلا شد، عملیات آذربایلی علیه «فریدریش مرس» صدراعظم آلمان را تصور کرد. مادورو و همسرش روز شنبه در یک عملیات نظامی آمریکا دستگیر شدند و اکنون در نیویورک با اتهام قاچاق مواد مخدر روبه‌رو هستند. خبرگزاری آناتولی گزارش داد که «سباستین هیل» سخنگوی دولت در یک نشست خبری در برلین گفت: «ما مسلماً این اظهارات را مورد توجه قرار داده‌ایم و همان طور که احتمالاً شما هم می‌توانید تصور کنید دولت فدرال هرگونه اظهارات و تهدیدها از این دست را به شدیدترین شکل ممکن محکوم می‌کند.»

نتانیاهو برای بازگشایی گذرگاه رفح شرط دارد

نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی دیروز اعلام کرد که به تفاهمی با دولت آمریکا دست یافته است مبنی‌بر اینکه گذرگاه رفح تا زمانی که جسد «ران گوپلی»، پلیس اسرائیلی که در نوار غزه محبوس است، بازگردانده نشود، باز نخواهد شد. «بنیامین نتانیاهو»، نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی اظهار داشت که با دولت آمریکا به توافق رسیده است که گذرگاه رفح تا زمانی که جسد ران گوپلی، آخرین افسر پلیس اسرائیلی در نوار غزه، پیدا نشود، باز نخواهد شد. بر اساس گزارش خبرگزاری فلسطینی «سما»، مرکز رادیو و تلویزیون رژیم صهیونیستی گزارش داد که این تصمیم در چارچوب هماهنگی بین تل آویو و واشنگتن برای تضمین شرایط امنیتی قبل از اجازه بازگشایی این گذرگاه حیاتی برای عبور غیرنظامیان و کالاها اتخاذ شده است. بنیامین نتانیاهو همچنین تصریح کرد که رژیم صهیونیستی قصد دارد برای جنبش مقاومت اسلامی حماس در مورد مسئله خلع سلاح ضرب‌الاجل تعیین کند، اما جزئیات بیشتری درباره ماهیت این ضرب‌الاجل یا مکانیزم‌های اجرای آن فاش نکرده است.

بلکه مسئله مرگ و زندگی برای تبعیدیان بود. این پیشینه شخصی موتور محرک سیاست‌های اوست. برای او ونزوئلا یک پرونده اداری نیست، بلکه یک انتقام تاریخی است. او دستگیری مادورو را پیامی مستقیم به «پیرمردان بی کفایت و فرتوت» حاکم بر کوبا دانست و گفت: «اگر من در هاوانا زندگی می‌کردم و در دولت بودم، الان حداقل کمی نگران می‌شدم.»

جاه طلبی‌های روبیو احتمالاً به وزارت خارجه ختم نمی‌شود. در حالی که تمام نگاه‌ها به‌طور طبیعی به جی‌دی ونس، معاون رئیس‌جمهور، به‌عنوان جانشین احتمالی ترامپ دوخته شده است، تحولات اخیر نشان می‌دهد که مارکو روبیو به‌آرامی در حال تبدیل شدن به رقیبی قدرتمند در سایه است.

نظرسنجی‌های اخیر برای جمهوری خواهان نگران‌کننده است. محبوبیت ترامپ در میان لاتین تبارها که در پیروزی نوامبر گذشته نقش کلیدی داشتند، به‌شدت افت کرده است. طبق داده‌های مرکز تحقیقات پیو، ۷۰ درصد لاتین تبارها از عملکرد ترامپ ناراضی اند و ۶۵ درصد آن‌ها دیدگاهی منفی نسبت به سیاست‌های مهاجرتی سخت‌گیرانه او دارند. در این میان روبیو به‌عنوان یک لاتین تبار و فرزند مهاجران، تنها پل ارتباطی باقی‌مانده میان دولت و این بلوک رأی‌دهنده حیاتی است. تفاوت سبک کاری ونس و روبیو نیز در کاخ سفید چشمگیر است. در حالی که گاهی مشخص نیست ونس دقیقاً چه نقش اجرایی روزانه‌ای دارد، دستور کار روبیو واضح، پرسر صدا و جهانی است. او دائماً در حال سفر است؛ از تل آویو برای تبلیغ آتش‌بس شکننده غزه تا آسیای جنوب شرقی برای نشست‌های آ.سه.آن و ژنو برای مذاکره درباره سرنوشت اوکراین.

استراتژیست‌های جمهوری خواه سناریوی جذابی را مطرح می‌کنند: بلیت انتخاباتی «ونس-روبیو» برای سال ۲۰۲۸. چنین ترکیبی می‌تواند میراث جنبش ماگا را هم در داخل و هم در خارج تضمین کند و دو رقیب سابق را به متحدانی قدرتمند تبدیل نماید. با این حال پارادوکس عجیبی در اینجا وجود دارد: روبیو از نظر تجربه سیاسی و سن بسیار جلوتر از ونس است. اینکه آیا این سیاستمدار کهنه‌کار ۵۴ ساله حاضر می‌شود معاون سیاستمداری جوان‌تر و کم‌تجربه‌تر شود، سوالی است که پاسخ آن هنوز روشن نیست.

▼ معماری نظم نوین بر لبه تیغ

مارکو روبیو در حال حاضر در نقطه اوج قدرت سیاسی خود قرار دارد. او با موفقیت توانسته است یک «کیمیای سیاسی» انجام دهد و از منفورترین دشمن ترامپ به عزیزترین سرباز او تبدیل شود. او روایت «مداخله‌گری» را که در میان پایگاه رأی جمهوری خواهان منفور بود بازسازی کرده و حمایت شاهین‌ها و کبوترها را هم‌زمان جلب نموده است.

جان بولتون مشاور امنیت ملی سابق که اکنون از منتقدان دولت است، معتقد است که روبیو ترامپ را متقاعد کرده که ونزوئلا پتانسیل بالایی دارد، اما اکنون او گیر افتاده است. آنچه در ماه‌های آینده در کاراکاس، کی‌یف و واشنگتن رخ می‌دهد، نه‌تنها سرنوشت دولت دوم ترامپ بلکه میراث شخصی روبیو را تعیین خواهد کرد. اگر قمار او در ونزوئلا به استقرار دموکراسی و جریان نفت منجر شود و اگر نتواند اوکراین را بدون تسلیم کامل به روسیه به صلح برساند، او می‌تواند ادعا کند که دکترین جدیدی را در سیاست خارجی آمریکا بنیان نهاده است: دکترینی که ترکیبی از ملی‌گرایی ترامپی و مداخله‌گری استراتژیک است.

اما خطرات نیز به همان اندازه بزرگ هستند. در روزهای اخیر دموکرات‌ها به شدت به استراتژی دولت ترامپ در ونزوئلا که روبیو معمار اصلی آن است، حمله کرده‌اند. جاک شومر، رهبر اقلیت دموکرات در سنا در بیانیه‌ای مطبوعاتی با اشاره به این موضوع گفت: آغاز یک عملیات نظامی بدون تایید کنگره آمریکا «غیرمسئولانه» است.

شومر تاکید کرد دولت ترامپ باید فوراً کنگره را درباره برنامه‌های بعدی خود مطلع کند و هشدار داد که ایمن وضعیت می‌تواند کشور را به سوی جنگ سوق دهد.

تیم کین، سناتور دموکرات در بیانیه‌ای کتبی اعلام کرد که مجلس سنا هفته آینده برای جلوگیری از ادامه عملیات نظامی ترامپ علیه ونزوئلا، لایحه‌ای درباره اختیارات جنگی رای‌گیری خواهد کرد.

برنی سندرز، سناتور مستقل و رمونت از کنگره خواست تا برای «پایان دادن به عملیات نظامی غیرقانونی و تاکید مجدد بر مسئولیت‌های قانونی آن» اقدام کند.

وی تاکید کرد: رئیس‌جمهور آمریکا حق ندارد کشور را به‌صورت یک‌جانبه وارد جنگ کند.

روبن گالگو، سناتور دموکرات در پستی در حساب کاربری خود نوشت: اینکه در کمتر از یک سال از موقعیت پلیس جهانی به موقعیت قلدر جهان رسیده‌ایم، شرم‌آور است.

سناتور اندی کیم در پستی در شبکه اجتماعی شرکت آمریکایی ایکس نوشت: ترامپ به‌طور آگاهانه روند مندرج در قانون اساسی برای تایید درگیری‌های مسلحانه را نادیده گرفت، زیرا می‌داند اکثریت بزرگ مردم آمریکا حاضر به ورود به جنگ دیگری نیستند.

جیم مک‌کارون، عضو دموکرات مجلس نمایندگان، ملانی استنسبری، نماینده دموکرات و رشیده طلیب، نماینده مسلمان دموکرات آمریکا با انتشار پست‌هایی به حمله نظامی آمریکا به ونزوئلا و بازداشت مادورو واکنش نشان دادند.

با این حملات، اگر ونزوئلا به باتلاق تبدیل شود، روبیو سپر بالای شکست‌های ترامپ خواهد شد.

ش او در تحولات اخیر آمریکای لاتین

ردیابی است. در کابینه‌ای که چهره‌هایی مانند استیو ویتکاف و حتی خود دونالد ترامپ تمایل دارند به نیت‌های ولادیمیر پوتین با دیده اغماض و اعتماد بنگرند، روبیو به‌عنوان یک چهره تندرو و شکاک نسبت به روسیه عمل می‌کند. این تفاوت دیدگاه صرفاً نظری نیست، بلکه تبعات اجرایی ملموسی داشته است.

یک نمونه بارز از این داینامیک قدرت در ماه اکتبر رخ داد. پس از تماس تلفنی میان ترامپ و پوتین، رئیس‌جمهور آمریکا به روبیو مأموریت داد تا جزئیات برگزاری یک نشست سران در بوداپست مجارستان را نهایی کند. اما پس از گفت‌وگوی روبیو با همتای روسی خود که احتمالاً با لحنی بسیار متفاوت از لحن گرم و دوستانه ترامپ انجام شد، این نشست برنامه‌ریزی‌شده به‌طور ناگهانی لغو شد. لغو این نشست نشان‌دهنده قدرت وتوی غیررسمی روبیو در زمانی است که او منافع امنیتی ایالات متحده را در خطر می‌بیند.

علاوه بر این، طی ماه‌های گذشته زمانی که طرح صلح ۲۸ ماده‌ای اولیه ویتکاف - کوشنر منتشر شد، متحدان اروپایی واشنگتن دچار اضطراب شدید شدند. این طرح به‌شدت به نفع مسکو ارزیابی می‌شد و می‌توانست ساختار امنیتی ناتو را متزلزل کند. طبق گزارش‌ها این روبیو بود که توانست اضطراب متحدان اروپایی را کاهش دهد و دولت ترامپ را متقاعد کند که نگرانی‌های کی‌یف و بروکسل را جدی‌تر بگیرد. نتیجه این مداخله، بازنگری در طرح صلح و تدوین نسخه‌ای بود که برای اوکراین قابل‌هضم‌تر باشد.

▼ از هاوانا تا انتخابات ۲۰۲۸

برای درک وسواس روبیو نسبت به ونزوئلا و رویکرد سخت‌گیرانه‌اش در سیاست خارجی، باید به ریشه‌های او بازگشت. مارکو آنتونیو روبیو فرزند مهاجران کوبایی طبقه کارگر است که پیش از به قدرت رسیدن فیدل کاسترو به آمریکا آمدند، اما سایه کمونیسم همواره بر زندگی خانواده او سنگینی می‌کرد. او در فلوریدا رشد کرد؛ جایی که سیاست نه یک بحث انتزاعی،

تغییر رژیم صحبت کرده بودیم، اما تعجب نمی‌کنم چون این رویای دیرینه مارکو بود.»

لس آنجلس تایمز در تحلیلی نوشته است: «در روزهای آغازین دوره دوم ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ، به نظر می‌رسید که ایالات متحده مشتاق همکاری با نیکولاس مادورو، رهبر مستبد ونزوئلا است. ربک گرزل، فرستاده ویژه، با مادورو ملاقات کرد و با او در هماهنگی پروازهای اخراج به کاراکاس، توافق تبادل زندانیان و توافقی که به شورون اجازه می‌دهد نفت ونزوئلا را استخراج کند، همکاری کرد. گرزل به اعضای ناامید اپوزیسیون ونزوئلا گفت که اهداف داخلی ترامپ بر تلاش‌ها برای ترویج دموکراسی اولویت دارد. به گفته دو منبع آگاه از این جلسه، گرزل به این گروه گفت: «ما به تغییر رژیم علاقه‌ای نداریم اما مارکو روبیو، وزیر امور خارجه ترامپ، دیدگاه متفاوتی داشت. روبیو در تماسی موازی با ماریا کورینا مآچادو و ادموندو گونزالس اوروتیا، دو رهبر اپوزیسیون، حمایت ایالات متحده را از احیای دموکراسی در ونزوئلا تأیید کرد و گونزالس را رئیس‌جمهوری مشروع این کشور بحران‌زده پس از تقلب مادورو در انتخابات سال گذشته به نفع خود خواند. دو منبع به‌روزرنامه تایمز گفتند که گرزل به حاشیه رانده شده و اکنون و در حالی که رادیکال‌ترین سیاست‌های آمریکا در قبال ونزوئلا اجرایی می‌شود، این روبیو است که همه چیز را در اختیار دارد.»

▼ جبهه شرقی؛ رئالیسم روبیو در برابر خوش‌بینی ترامپ

در حالی که آتش سیاست خارجی دولت در آمریکای لاتین زبانه می‌کشد، در آن سوی اقیانوس اطلس مارکو روبیو نقش کاملاً متفاوتی ایفا می‌کند: او صدای احتیاط و وزنه‌ی تعادل در برابر حلقه داخلی ترامپ است. اگر ونزوئلا صحنه «تهاجم» روبیو است، اوکراین و روسیه صحنه «مدیریت بحران» و شکایت اوست.

نفوذ روبیو در مذاکرات حساس روسیه-اوکراین به‌وضوح قابل

تغییر رژیم صحبت کرده بودیم، اما تعجب نمی‌کنم چون این رویای دیرینه مارکو بود.»

لس آنجلس تایمز در تحلیلی نوشته است: «در روزهای آغازین دوره دوم ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ، به نظر می‌رسید که ایالات متحده مشتاق همکاری با نیکولاس مادورو، رهبر مستبد ونزوئلا است. ربک گرزل، فرستاده ویژه، با مادورو ملاقات کرد و با او در هماهنگی پروازهای اخراج به کاراکاس، توافق تبادل زندانیان و توافقی که به شورون اجازه می‌دهد نفت ونزوئلا را استخراج کند، همکاری کرد. گرزل به اعضای ناامید اپوزیسیون ونزوئلا گفت که اهداف داخلی ترامپ بر تلاش‌ها برای ترویج دموکراسی اولویت دارد. به گفته دو منبع آگاه از این جلسه، گرزل به این گروه گفت: «ما به تغییر رژیم علاقه‌ای نداریم اما مارکو روبیو، وزیر امور خارجه ترامپ، دیدگاه متفاوتی داشت. روبیو در تماسی موازی با ماریا کورینا مآچادو و ادموندو گونزالس اوروتیا، دو رهبر اپوزیسیون، حمایت ایالات متحده را از احیای دموکراسی در ونزوئلا تأیید کرد و گونزالس را رئیس‌جمهوری مشروع این کشور بحران‌زده پس از تقلب مادورو در انتخابات سال گذشته به نفع خود خواند. دو منبع به‌روزرنامه تایمز گفتند که گرزل به حاشیه رانده شده و اکنون و در حالی که رادیکال‌ترین سیاست‌های آمریکا در قبال ونزوئلا اجرایی می‌شود، این روبیو است که همه چیز را در اختیار دارد.»

در حالی که آتش سیاست خارجی دولت در آمریکای لاتین زبانه می‌کشد، در آن سوی اقیانوس اطلس مارکو روبیو نقش کاملاً متفاوتی ایفا می‌کند: او صدای احتیاط و وزنه‌ی تعادل در برابر حلقه داخلی ترامپ است. اگر ونزوئلا صحنه «تهاجم» روبیو است، اوکراین و روسیه صحنه «مدیریت بحران» و شکایت اوست.

نفوذ روبیو در مذاکرات حساس روسیه-اوکراین به‌وضوح قابل